

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **F. K.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Brno, Žerotínovo náměstí 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2015, č. j. 22 A 34/2014 - 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh dosavadního řízení

Rozhodnutím Městského úřadu Šlapanice (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 12. 2013, č. j.: OD-ČJ/71840-13/TYL, byl žalobce (dále jen „stěžovatel“) uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f), bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění, kterého se dopustil tím, že dne 19. 10. 2013 v době okolo 14:32 hodin řídil na silnici II. třídy č. 430 v katastru obce Podolí, okres Brno – venkov, ve směru jízdy Vyškov – Brno, motorové vozidlo tov. zn. Citroen C4, reg. zn. X (CZ) nedovolenou rychlostí, když mu byla naměřena rychlost jízdy 136 km/h v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena dopravní značkou B20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ na 50 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3\%$ mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 131 km/h. Za tento přestupek mu byla

uložena pokuta v částce 8000 Kč a současně sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 2. 2014, č. j. JMK 13040/2014, odvolání podané stěžovatelem proti výše uvedenému rozhodnutí zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel žalobou, v níž především namítal, že správní orgány se nezabývaly otázkou přesného určení místa spáchání přestupku. Stěžovatel popřel, že by v místě, kde je snížena nejvyšší dovolená rychlost, řídil vozidlo takovou rychlostí, která je mu kladena za vinu. Připustil, že pospíchal, avšak před přechodem pro chodce vozidlo výrazně zpomalil, neboť proti němu jela kolona tří vozidel a neviděl tak prostor u přechodu pro chodce z levé strany. Když přechod pro chodce minul, opět zrychlil. Stěžovatel tvrdil, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že se jeho vozidlo v okamžiku měření nenacházelo již za úrovní křižovatky, tedy v místě, kde je obecnou úpravou povolena nejvyšší rychlost 90 km/hod. Místo měření je proto nejasné a byly naplněny podmínky pro postup dle zásady *in dubio pro reo*. Správní orgány dle stěžovatele pochybily, jestliže si od městské policie nevyžádaly dodání GPS polohy měřicího zařízení, z čehož by bylo zřejmé, zda vozidlo bylo změřeno před či za křižovatkou. Stěžovatel tvrdil, že v době měření rychlosti vozidla se nacházel za křižovatkou. Těchto nejasností si správní orgány musely být vědomy, přesto měl výslech strážníků pouze formální charakter a nebyla vyslechnuta ani spolujezdkyně stěžovatele. Stěžovatel v žalobě rovněž popřel, že by vozidlo řídil. Podle tvrzení stěžovatele měl vozidlo řídit zájemce o jeho koupi T. R., který měl projet místem, kde probíhalo měření, a to až za zatáčku pod rychlostní silnicí, přičemž pod tímto nadezdem vystoupil z vozidla a odjel na motocyklu, který tam zanechal. Dále stěžovatel zpochybnil vzdálenost, ve které bylo vozidlo po změření jeho rychlosti strážníky zastaveno. Stěžovatel také zpochybnil věrohodnost výpovědi strážníka K., který měl podle jeho názoru na výsledku řízení subjektivní zájem a ke stěžovateli již při jeho zastavení choval značně negativní vztah, neboť v místě měření rychlosti vozidla stěžovatele byla usmrcena jeho známá. Jmenovaný strážník měl rovněž během svého výsledku neustále snahu poukazovat na společenskou nebezpečnost přestupku, čímž měl přispět k prokázání viny stěžovatele. Není proto ani vyloučeno, že strážník K. oznámil závažnější přestupek, než kterého se měl řidič vozidla stěžovatele dopustit.

Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobu neshledal důvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), shora označeným rozsudkem zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti

Důvody uvedené v kasační stížnosti stěžovatel podřadil pod důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně neprováděl dokazování při jednání, čímž jej zkrátil na jeho právech. Stěžovateli je známo, že běžně se za dokazování před soudem považuje jen provádění zjištění z nových důkazních prostředků (tj. takových, které

pokračování

nebyly součástí správního spisu), avšak v nyní projednávané věci je situace odlišná. Krajský soud argumentaci stěžovatele odmítl s odkazem na fotografii, z níž má vyplývat, že se jeho vozidlo v okamžiku měření nacházelo v křižovatce, a nikoli za křižovatkou (ve směru jízdy vozidla). Závěr, na základě kterého krajský soud odmítl žalobní argumentaci, vychází pouze ze závěrů zjištěných z fotografie, která sice byla součástí spisu, ale závěr, který krajský soud učinil, byl závěrem novým. Měl-li ovšem krajský soud učinit z důkazních prostředků, které jsou součástí správního spisu, nové závěry (tj. takové, které správní orgán neučinil), jde o dokazování, které musí být podle § 77 odst. 1 s. ř. s. prováděno při jednání. V takovém případě totiž soud nevykonává pouhou revizní funkci, ale sám vytváří argumenty, které správní orgány neprezentovaly. S odkazem na čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod uvedl, že měl právo být přítomen tomuto dokazování.

Podle stěžovatele jsou navíc závěry, které krajský soud z fotografie učinil, nesprávné, neboť jsou v rozporu s jejím obsahem i obsahem spisu. Podle stěžovatele z fotografie nevyplývá, že by se v okamžiku měření vozidlo stěžovatele nacházelo v prostoru křižovatky. Je zjevné, že krajský soud hodnotil pouze křížení se silnicí, která se nachází vpravo od měřeného vozidla ve směru jeho jízdy, avšak nikoli křížení, které se nachází (ve směru jízdy měřeného vozidla) vlevo. Je přitom zřejmé, že vozidlo stěžovatele bylo měřeno z pravé části vozovky v pohledu zepředu, a tedy právě prostor křížení s komunikací vlevo (ve směru jeho jízdy) není, na rozdíl od prostoru vpravo, viditelný. Skutečnost, že se vozidlo „teprve blíží“ prostoru, ze kterého přijíždějí vozidla z pravé strany, neznamená, že v tomto místě (před křižovatkou) již nebylo ukončeno křížení se silnicí na druhé straně vozovky. Fotografie podle stěžovatele neposkytuje pohled na křižovátku se silnicí, která se nachází vlevo (z pohledu jízdy vozidla stěžovatele), a proto nelze učinit jednoznačný závěr o tom, zda se vozidlo nacházelo za koncem (vzdálenější hranicí) křižovatky, anebo před koncem (vzdálenější hranicí) křižovatky. Stěžovatel zdůraznil, že fotografie neposkytuje odpověď na otázku, kde končí křížení s komunikací vlevo, ani na otázku, kde začíná a končí křížení s komunikací vpravo. Fotografie proto nemůže vyvrátit žalobní tvrzení, dle kterého se vozidlo žalobce nacházelo již za hranicí křižovatky, a správní orgány neprokázaly, že tomu tak nebylo.

Stěžovatel dále namítl, že v okamžiku změření rychlosti vozidlo neřídil; jeho řidičem byla jiná osoba, která zvažovala jeho koupi, přičemž po změření došlo k záměně řidičů. Strážníci neměli a nemohli mít jeho vozidlo po dobu mezi změřením jeho rychlosti a zastavením na dohled. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že tato žalobní argumentace nemá oporu ve spisu. Správní orgány totiž měly, aniž by stěžovatel musel předkládat jakákoli nová skutková tvrzení, vyhodnotit svědecké výpovědi strážníků jako nepravdivé a nevěrohodné, protože bylo zřejmé, že nevypovídali pravdivě. Již z tohoto důvodu mělo být řízení zastaveno.

Pravdivost tvrzení stěžovatele měl v této souvislosti připustit rovněž krajský soud, který uvedl následující: *„Ať už bylo vozidlo zastaveno po 200 metrech nebo po vzdálenosti delší, vzhledem k tomu, že hlídka Městské policie ve služebním voze měla vozidlo žalobce po celou dobu od jeho změření na dohled (nejprve ve zpětném zrcátku, následně jelo služební vozidlo přímo za vozidlem žalobce), je nepochybné, že k jakékoli výměně řidiče nemohlo dojít a že osobou, která řídila motorové vozidlo, byl právě žalobce.“* Tímto konstatováním podle stěžovatele krajský soud připustil, že výpověď policistů nemusí být pravdivá. Pokud totiž

strážníci tvrdili, že vozidlo měli neustále na dohled, protože k jeho zastavení došlo již po 200 metrech, pak je zřejmé, že je-li zpochybněno tvrzení o zastavení po 200 metrech, je logicky zpochybněno tvrzení o vizuálním kontaktu. Již z tohoto důvodu měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, neboť bylo zapotřebí doplnit dokazování a zjistit, zda je věrohodné tvrzení strážníků o udržování vizuálního kontaktu s vozidlem stěžovatele, přičemž krajský soud připustil, že vzdálenost mezi vozidlem stěžovatele a vozidlem strážníků byla jiná, než tito tvrdili ve svých výpovědích.

Stěžovatel rovněž napadl závěr krajského soudu, že z porovnání fotodokumentace řidiče pořízené při provedené silniční kontrole a fotodokumentace pořízené silničním laserovým rychloměrem je zjevné, že se jedná o tutéž osobu (jednalo se o muže mladšího vzhledu, s krátkými vlasy a ve výrazně žlutém tričku). Stěžovatel uvedl, že rovněž jím tvrzený řidič je mladšího vzhledu, s krátkými vlasy a rovněž disponuje žlutými tričky.

Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný s kasační stížností nesouhlasí a odkazuje na své vyjádření k žalobě. Se závěry krajského soudu se žalovaný plně ztotožňuje a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro její nedůvodnost zamítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že nenařídil ve věci jednání, při kterém by provedl dokazování, a to zejména fotografickou dokumentací zachycující přestupek stěžovatele. S touto námitkou nemůže Nejvyšší správní soud souhlasit.

Krajský soud ve věci rozhodoval v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť stěžovatel nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy krajského soudu ze dne 6. 6. 2014 svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tomto postupu byl ve výzvě poučen. Stejným způsobem bylo postupováno ve vztahu k žalovanému.

pokračování

Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že pro seznámení se s obsahem správního spisu se nevyžaduje provádění dokazování. Jestliže v řízení o žalobě ve správním soudnictví vychází soud z údajů a listin obsažených ve správním spisu, nejedná se o dokazování ve smyslu § 52 s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS, nebo ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011 - 75). Za této situace nelze krajskému soudu vytýkat, že ve věci nerozhodoval při jednání, neboť neprováděl dokazování, ale vycházel toliko z obsahu správního spisu.

V projednávané věci nebylo zapotřebí také podle názoru Nejvyššího správního soudu v řízení před krajským soudem provádět dokazování, neboť obsah správního spisu poskytuje zcela dostatečný podklad pro zjištění skutkového stavu. Skutečnost, že vozidlo stěžovatele bylo změřeno v místě, kde nejvyšší dovolená rychlost byla 50 km/hod., je zjevná z fotografické dokumentace, která je v souladu s výpověďmi strážníků (zejména strážníků P. a K.) a jimi na pláncích vyznačeným umístěním měřicího zařízení, místa změření vozidla stěžovatele, jakož i místa zastavení vozidla stěžovatele. Nejvyšší správní soud se shoduje se závěry krajského soudu i správních orgánů o tom, kde byla rychlost vozidla stěžovatele změřena a že se tak stalo v úseku komunikace, kde byla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod. Krajský soud v tomto směru správně zjistil, že rychlost vozidla stěžovatele byla měřena v místě, kde byla nejvyšší dovolená rychlost stanovena svislou dopravní značkou B20a na 50 km/hod. Vzhledem k tomu, že v daném místě není umístěna značka „Konec nejvyšší dovolené rychlosti“, řídí se konec platnosti svislé dopravní značky § 6 odst. 3 vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích. Platnost předmětné dopravní značky proto v souladu s tímto ustanovením končila na vzdálenější hranici nejbližší křižovatky. Z fotodokumentace pořízené silničním radarovým rychloměrem je zjevné, že vozidlo stěžovatele se v okamžiku měření sice nacházelo za přechodem pro chodce, nepochybně však stále bylo v křižovatce, resp. před její vzdálenější hranicí. Z vodorovné dopravní značky „Šikmé rovnoběžné čáry“ nacházející se v těsné blízkosti levé části vozidla vyplývá, že vozidlo stěžovatele se v okamžiku pořízení snímku teprve blížilo k prostoru, kterým projíždějí vozidla odbočující na silnici č. 430 z pravé strany ve směru jízdy vozidla stěžovatele. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Argumentace stěžovatele není přiléhavá, stěžovatel pomíná, že fotodokumentace zachycuje nejen měřené vozidlo, ale rovněž místní situaci na křižovatce, přičemž je z ní a plánek křižovatky, které jsou založeny ve správním spise, zcela zjevné, že měřené vozidlo se v době měření nacházelo v křižovatce (na místě, v němž nebylo ukončeno křížení se silnicemi na obou stranách ve směru jízdy vozidla stěžovatele). Stěžovatel se mýlí i v tom, že by krajský soud z fotodokumentace založené ve správním spise činil „nové závěry“. Krajský soud shodně s rozhodnutími správních orgánů dospěl k závěru, že v době měření rychlosti se vozidlo stěžovatele nacházelo v křižovatce. Nelze v této souvislosti ani přehlédnout, že námitku, že se jeho vozidlo při měření rychlosti nenacházelo v úseku, kde nejvyšší dovolená rychlost činí 50 km/hod., stěžovatel nevznnesl při zastavení strážníky ani v řízení před správními orgány a uplatnil ji teprve v žalobě. S přihlédnutím k pořízené fotodokumentaci, výpovědím strážníků a dalším listinným důkazům, které jsou založeny ve správním spise (zejména plánky daného místa – křižovatky), shledal Nejvyšší správní soud námitku stěžovatele nedůvodnou.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud také konstatuje, že v řízení před krajským soudem nedošlo ani ke zkrácení práv stěžovatele podle čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť stěžovateli byl nepochybně, jak je zjevné již z uplatněných námitek v řízení před krajským soudem i soudem kasačním, obsah správního spisu včetně uvedené fotodokumentace znám a měl nepochybně možnost se k ní vyjádřit již ve správním řízení. V řízení před krajským soudem pak nedal najevo svůj nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále hodnotí jako nedůvodnou námitku stěžovatele, že strážníci nevypovídali před správním orgánem I. stupně pravdivě. Tuto námitku stěžovatel ostatně v kasační stížnosti ani nijak nezdůvodnil, omezil se pouze na tvrzení, že bylo zřejmé, že strážníci nehovoří pravdu. Nejvyšší správní soud ovšem konstatuje, že výpovědi strážníků jsou konzistentní, vnitřně nerozporné, přičemž jsou v souladu nejen mezi sebou navzájem, ale zejména jsou ve shodě s dalšími důkazy, a to zejména pořízenou fotodokumentací. O věrohodnosti svědeckých výpovědí strážníků nemá Nejvyšší správní soud jakýchkoli pochybností, tito nejsou na věci nijak osobně zainteresováni, neboť při měření rychlosti a kontrole (zastavení) stěžovatele plnili pouze své pracovní povinnosti, přičemž v řízení před správními orgány a soudy nevyšly najevo žádné objektivní skutečnosti, které by mohly jejich věrohodnost zpochybnit (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 63, a ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 – 70). S žalobní námitkou týkající se údajné nevěrohodnosti výpovědi strážníka K. se vypořádal již krajský soud, stěžovatel ostatně v kasační stížnosti v tomto směru žádné námitky nevznáší.

Účelová je námitka stěžovatele, že své vozidlo neřídil. Takový závěr je opět v rozporu s obsahem spisu, pořízenou fotodokumentací, která zachycuje také interiér vozidla při jízdě a po zastavení stěžovatelova vozidla, a výpověďmi strážníků K. a K., podle nichž stěžovatel jako řidič předložil při kontrole svůj občanský a řidičský průkaz. Tvrzení stěžovatele, že vozidlo řídil údajný zájemce o jeho koupi, který je rovněž mladšího vzhledu a má k dispozici žlutá trička, je za situace, v níž je již z pořízené fotodokumentace zjevné, že jediným spolujezdcem stěžovatele po celou dobu jeho jízdy od změření rychlosti vozidla až po jeho zastavení byla dívka, zcela účelové. Skutečnost, že vozidlo řídil stěžovatel a mimo něj se ve vozidle jiný muž nenacházel, je dále potvrzována výpověďmi strážníků, z nichž je zjevné, že s vozidlem stěžovatele byli ve vizuálním kontaktu a v době od změření rychlosti vozidla do jeho zastavení k záměně řidiče ani dojít nemohlo.

Prisvědčit nelze ani námitce stěžovatele, že ve věci bylo zapotřebí doplnit dokazování a zjistit, zda je věrohodné tvrzení strážníků o udržování vizuálního kontaktu s vozidlem stěžovatele, přičemž krajský soud měl údajně dle stěžovatele připustit, že vzdálenost mezi vozidlem stěžovatele a vozidlem strážníků byla jiná, než tito tvrdili ve svých výpovědích. Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel zcela účelově vykládá závěry krajského soudu, z nichž ve skutečnosti pouze plyne, že krajský soud dovodil, že strážníci měli vozidlo stěžovatele v dohledu po celou dobu jeho jízdy od okamžiku změření jeho rychlosti až do jeho zastavení. Krajský soud přitom nijak nezpochybnil, že k jeho zastavení došlo po 200 metrech, ale konstatoval, že s ohledem na uvedený vizuální kontakt není podstatné, po ujetí kolika metrů vozidlo stěžovatele strážníci zastavili. S tímto závěrem se kasační soud ztotožňuje a v podrobnostech odkazuje na rozsudek krajského soudu.

pokračování

Z uvedeného plyne, že správní orgány skutkový stav zjistily v zcela dostatečném rozsahu, v řízení před krajským soudem nebylo zapotřebí provádět dokazování a nejsou ani jakékoli pochybnosti o správnosti provedeného měření rychlosti vozidla stěžovatele, jakož i o totožnosti stěžovatele jako řidiče tohoto vozidla v době spáchání přestupku. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že spáchání předmětného přestupku bylo stěžovateli ve správním řízení řádně prokázáno.

V. Závěr a náklady řízení

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice ve věci plný úspěch měl, nicméně dle obsahu spisového materiálu mu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, proto Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení žalovanému nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. června 2016

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu